

HOL VAGY?

A pincesor elején terebélyes eperfa állt, tövét moha takarta. Nyári este volt, augusztus, összeült a család a bospincében, a legfiatalabb asszony negyvenéves születésnapját ünnepelte. Már beesteledett, mire megérkeztek, a falu girbe-gurba utcáin zökkenő autókkal: három nővér, selyemruhában, három férj és kiscsaládonként két-két gyerek, apraja-nagyja, tehát összesen tizenketten. Mint az apostolok.

De ott volt-e Krisztus láthatatlanul közöttünk?

Talán igen, gondolta a középső, a negyvenöt éves Julis asszony, mikor megszegte a kenyeret. Ez a menyecske falubeli volt (a többiek vendégek), takaros barna kontyos még virágzó sváblány, kinek szülei szerencsésen vagy szerencsétlenül megúszták a háború utáni kitelepítést. A szalvétákat is ő hajtogatta, a süteményeket is ő sütötte, melyek gúlába rakva, illatozva álltak a fenyőasztal végén, várva a vérvörös, fortlyogó özpörkölt elköltését. Férje, Bence leemelte a bográcsot a tűzhelyről, és merőkanállal osztogatta a levesestányérokba a pörköltet, miközben elmesélte az elejtett őzgida történetét.

Almáskertem szögesdróttal van elkerítve. Ezen akadt meg az őz nyakánál fogva! A legidősebb asszony, barna, közel ötvenéves, így szólt az urának: *Te Pali, kerítsük el a mi kis telepünkön fekvő asztalosüzemünket szögesdróttal, hátha azon is fennakad majd egy szarvas vagy egy őzbak.* A mázsás, bajszos, börmellényes férfi így felelt: *Őz ott, minálunk, nincsen galambom, pláne szarvas, legföljebb nyúl vagy róka. Abból nem lehet családi lakomát rendezni.*

Két nagy demizson bor került a hosszú asztalra, az egyik vörös, a másik fehér. András, a család fiatalabb tagja hozta Hajósról a bort, ott volt egy ezer négyszögöles szőlője. Chardonnay volt az egyik üvegben, zweigelt a másikban. *Én a fehérebbikből kérek édesapám*, szólt a legidősebb csemete, a kartonruhába öltözött, húszéves széke szépség, Lujza, aki civilben pécsi egyetemista volt és helybeli teniszbajnoknő. Húga kint ült a küszöbön, s mivel tilos volt a pincében a dohányzás, kifelé fújta a füstöt, élvezettel cigarettázott.

Az utcán megjelent egy megrakott dzsip, takarmánnyal teli, a hepehupákon recsegve, zörögve, ropogva. A falunak vagy huszon-egynéhány utcája volt, és két és fél ezer lakosa. Korán kelő, korán fekvő népség, az utcákat üresen hagyta, a két kocsmát megtöltötte. A bospincék egyetlen meredek és lejtős utca bal oldalán álltak, mint a sorakozó katonák bevonulás után, várva a számlálást. A falusi katolikus templom a szokástól eltérően nem a település legmagasabb pontján állt, hanem egy pázsitos lapály kellős közepén. Nemrég tatarozták, piros és sárga színekben virított. Vele átellenben volt a méretes tanácsháza, melyet manapság illene már önkormányzati épületnek hívni, ám bár a szokást nehezen lehet leszokni, a falusi előljárók, a tanácskozások háza, tanácsháza maradt, avagy községháza.

A születésnapos Annát felköszöntötték, poharakat csendítve. Kapott egy kis üveg Chanel kölnit, egy nagy csokor vörös rózsát a férjétől – negyven szál rózsát! –, egy doboz belga csokoládét sógorától. Az asszony ragyogott. Keble hullámozott az örömtől. Szép kerek arcán is rózsák gyűltek, kék szeme csillogott.

A négy kisgyerek, öttől tizenkét évesek, befalták már az almás pitéket, kifacsart narancsok levét szopogatták és egy számítógépes játék gombjait nyomogatták. A legkisebb, Pityu, lészőke fiúcska, búzavirág kék szemekkel egyszerűen eltűnt a WC-ben. Fürgén mozgott mint egy evetke.

A fenyőasztal sarkában a legidősebb asszony hárászkendőjének lendületével – a pincében hűvösebb volt a levegő – leborított egy pohár piros bort, csipkéje ráspriccelt a falon lógó Szent István-szobor fényképre. Sikongatás. A bor feltörlése. A sváb menyecske mosogató ronggyal fényesre mosta az asztalt. A többiek keresztelőt emlegettek.

A gyerekek kisereglettek a pincesor elé piroszacskit és ókovácsot játszani, a fény csak belülről jött, kint az éjszaka olyan sűrű lett mint egy bunda. A csillagokat vastag sötét felhőréteg takarta. A csöndet egy távoli bika olykori bőgése tördelgette.

És akkor odabenn megszólalt a széke kontyos születésnapos Anna. *Hol a Pityu?* A nagycsalád tagjai egymásra néztek. *Talán a budiba ment, meg kell nézni*, mondta az idős apa, az az évben nyugalmazott iskolaigazgató. Ott nem volt. Aztán bejárták a hordók mögét, közét. Ott sem volt. Az, hogy a gyerek, ez az egy szem eleven fiúcska volt Tibor szemefénye, e kifejezés eufemizmusnak hangzanék. Már helyet biztosított Tibor, volt iskolájában

Pityu részére, megvette iskolatáskáját és megtanította fiát a nagybetűk olvasására. A gyerek könnyen, játszva tanult. Fénylett az agya, mondta az anyja, mint egy ezüstgomb.

A pince előtt játszó gyerekek – megannyi unokatestvér – nem látták már egy ideje a kisleányt. A családtagok felálltak, szertefröccsöntek. A keresők szíve torkukban dobogott. Tibort megszállta az aggodalom, egész testében remegett. Kint megszólalt egy kúvik.

A pince három utca összefutásának közelében állt. A kutatók szertefutottak, kik erre, kik arra. Futólépésben. Az iskolaigazgatónak erős hangja volt, egykori gyerekseregének összetételésekor gyakorolta azt – ordítva ismételte: *Pityu! Pityu! Pityukám! Hol vagy Pityukám?* Homlokán kidagadtak az erek, rekedten ismételte: *Hol vagy Pityukám?*

Ünnepelt neje helyén maradt, gondolván, hogyha a gyerek előkerül és hazajön, legyen aki fogadja. Az utcák szótlanok voltak, a kapuk mintha ásítoztak volna. Tibor ordibálása visszhangzott, felelet nem érkezett rá. Enyhe fuvallat szólongatta a fákat. Sójajok. A többiek végigkutaták a pincsort, a zárt bejárásokat, és feljövő utcákat – gyerekek sehol. Az apa nyargalni kezdett lefelé, egészen a „tanácsházig”. Bent késő esti ülés után borozgattak az előljárók, az önkormányzat emberei. Az apa kitérte a bejárati ajtót és rájuk reccsent: *Maguk itten borozgatnak, míg a faluban eltűnt egy gyerek? Az én fiam!* Az elnök felállt, indignálódva mondta: *Ebben a faluban még nem tűnt el senki.* Az apa megrázta sörényét. *Hát most eltűnt. Hol van a helybeli rendőrőrs?* Az elnök most már készségesebben felelt. *Őrs nincsen, csak rendőr őrszem, itt lakik innen a hatodik házban, de ilyenkor már alszik.* Társai felálltak.

Az apa órájára nézett, még nem volt tizenegy óra, de hamarosan elütötte a tizenegyet a piros-sárga toronyból a közeli templom harangja. Ezt gondolta: Száz miatyánkot ajánlok, ha sértetlenül megtalálják a gyereket. Nem, ezret. És tízezer forintot, nem ötvenezret a Szent Antal perselyébe. Hány hete volt, hogy Angliában eltűnt egy kisleány? És aztán csak a tetemét találták holtan a szérűskertben. Gyermekkereskedők pásztázzák a világot.

Közben odaért a rendőr ablakához, és erősen megzörgette azt. Az ablaküvegen keresztül látta, hogy a rendőr felül az ágyban.

Hahó! Egyik sógor kiáltott messzebről. *Megvan a Pityu. Kutya baja.* Az apa visszaroht a családi pincegádorhoz. A gyerek már az anyja karján ült, nevetgél. *Hol voltál kisleány?* Pityu lehuppant a földre: *Egy mohos fa tövében aludtam, míg nem rám találtak.*